

ای کاش مادرش زنده بود!

عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! مَا مِنْ عَمَلٍ

قَبِيحٍ إِلَّا قَدْ عَمِلْتُهُ. فَهَلْ لِي مِنْ تَوْبَةٍ؟

فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ: فَهَلْ مِنْ وَالِدَيْكَ أَحَدٌ حَيٌّ؟ قَالَ: أَبِي. قَالَ: فَادْهَبْ فَبِرَّهُ.

قَالَ: فَلَمَّا وَلَّى، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ: لَوْ كَانَتْ أُمُّهُ.^۱

حضرت سجاد علیه السلام فرمودند: مردی نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله آمد و گفت: ای رسول خدا! هیچ

کار زشتی نبوده مگر اینکه مرتکب شده‌ام؛ آیا راهی به سوی توبه دارم؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله به او فرمودند: آیا پدر و مادرت زنده‌اند؟ گفت: پدرم زنده است. فرمودند: برو و به

او نیکی کن.

راوی گفت: هنگامی که آن مرد می رفت، رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: ای کاش مادرش زنده بود!

(که به واسطه ی نیکی به او، راه توبه برایش سهل تر بود!)

^۱ - بحار الأنوار، ۷۷، ص ۸۲ به نقل از کتاب حسین بن سعید